

Arrest

nr. 305 669 van 25 april 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 31 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 1 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 7 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. DAGYARAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S.K., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het jaar 1998 in het dorp Degano (district Khogyani, provincie Nangarhar). U woonde daar vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit

Afghanistan, samen met uw beide ouders en uw broers. Uw vader was leerkracht wiskunde in de Malakyar Hotak middelbare school. Hij overleed ongeveer in het begin van 2018 aan kanker. U hebt 7 broers, waarvan er 5 ouder zijn. De oudste, Z., was leerkracht. Uw andere oudere broers, I., R., Sa. en Sh. werkten allen voor de Afghaanse en Amerikaanse inlichtingendiensten of strijdkrachten. Uw jongere broers Im. en Su. zijn respectievelijk 10 en 5 jaar oud.

U ging naar school in de Bar Bahar Spin Gar Lesa. U studeerde van de 12de klas af eind 2017. U wilde vervolgens naar de universiteit, maar uw broers stonden u dit niet toe. Immers zou het te gevaarlijk zijn om vanuit de stad terug naar huis te komen in Degano, omdat u dan via de gevaarlijke plaats Chamtalay moest passeren. Net nadat u afgestudeerd was werd bovendien een eenheid van de lokale politie opgezet in uw regio. U meldde zich aan, kreeg een opleiding, en werd gestationeerd in Bar Bahar. U werkte daar vanaf maart 2018 tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Omdat u publiekelijk voor de lokale politie ging werken raakte het bekend dat u en uw familieleden voor de Afghaanse strijdkrachten werkten. U ontving sindsdien meerdere dreigbrieven, en ook één van uw broers had een dreigbrief ontvangen. Jullie gaven echter geen gehoor aan deze brieven.

Op 16 mei 2019 gingen uw broer Sh. en neef B. naar de markt om inkopen te doen. Daar werden ze tegengehouden door de taliban, vermoedelijk nadat ze door hen gevolgd werden. Sh. en B. werden gecontroleerd. De taliban vond hun werkkaarten, en nam hen vervolgens mee om hen te executeren. U bleef vervolgens bijna altijd op uw werk, omdat u zich daar het veiligste voelde ten opzichte van de taliban.

Midden april 2021 vertrok uw oudste broer Z. uit Afghanistan omdat hij zich niet veilig voelde op zijn werk. Omdat u toen beseftte dat ook u niet meer veilig was in Afghanistan, begon u vanaf dan samen met uw andere oudere broers jullie vertrek uit Afghanistan voor te bereiden. U vertrok op 2 juni 2021 uit Afghanistan en bereikte België op 30 augustus 2021 via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U diende te België een verzoek om internationale bescherming in op 31 augustus 2021.

U raakte onderweg gescheiden van uw broers en hebt sindsdien geen enkel contact meer met hen kunnen leggen. U bent wel nog met uw moeder in contact. De taliban is na uw vertrek uit Afghanistan bij haar langs geweest, maar uw moeder wist hen af te schepen door te zeggen dat zij niet wist waar u was.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, uw badge en wapenkaart van de lokale politie, verschillende werkdocumenten en foto's van uw broers R., I en S. op hun werk, visumaanvragen en referentiebrieven voor uw broer S., foto's van uw neergeschoten broer S. en neef B. (alle kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze wist aan te tonen dat u diende bij de lokale politie. Hoewel u "veel foto's op uw telefoon had" (NPO, P.8) en "video's van mezelf" had op uw telefoon, verklaarde u dat u geen foto's of video's van uzelf op uw werk wist neer te leggen, omdat in Turkije "enkele jongens mij bang hadden gemaakt": "Ze zeiden dat als de politie van Turkije mij had gevonden met al deze video's en foto's op mijn telefoon, ze mij als een smokkelaar hadden beschouwd voor al die jongens. Ze zouden denken dat ik al die andere jongens zou leiden. Dan zouden ze me gevangen zetten. Daarom was ik bang. Ik moest daarom mijn telefoon in het water werpen daar" (NPO, P.8). Toen u werd voorgelegd dat dit verhaal bevreemdend was, herhaalde u dat die jongens u zeiden "die telefoon weg te smijten, omdat als de politie gewoon mij met de telefoon aantrof ze al zouden denken dat ik een smokkelaar was. Omdat niemand een telefoon had" (NPO, P.13).

Deze verklaringen zijn volstrekt ongeloofwaardig. Dat u enerzijds jarenlang als politieagent diende in een gevaarlijke regio en op levensgevaar uw land had verlaten, maar u anderzijds liet wijsmaken door enkele jongens dat de politie iedereen met een telefoon zou aanhouden op verdenking van mensensmokkel, is immers allesbehalve aannemelijk. Temeer er duidelijk belangrijke foto's en video's op uw telefoon stonden, en uw telefoon uw enige manier was om contact met het thuisfront te onderhouden. Dat u aanhaalde dat "niemand een telefoon had" (zie supra) in Turkije, is al even weinig aannemelijk. Het is dan ook geenszins geloofwaardig dat u geen foto's of video's kon neerleggen van uw werk omwille van deze vermeende interactie met enkele jongens.

Op basis van deze volstrekt ongeloofwaardige gebeurtenis waarbij u uw telefoon wegwierp zonder de foto's of video's die erop stonden ergens op te slaan, verklaarde u waarom u louter een kopie van uw badge en een wapenkaart kon neerleggen om uw werk bij de lokale politie aan te tonen. Het dient echter worden opgemerkt dat op basis van enkel deze gekopieerde documenten en uw verdere verklaringen bezwaarlijk kan worden aangenomen dat u effectief lid was van de Afghaanse lokale politie. Daarbij gaf u aan dat deze documenten "alles wat ik had voor de lokale politie" waren (NPO, P.13). Nochtans had u ook verteld dat de aanmeldingsprocedure bij de lokale politie gebeurde aan de hand van een formulier dat door de dorpsoudste, het districtshoofd, 3 getuigen en de directeur van de NDS moest ondertekend worden (NPO, P.6). U had in het kader van uw werk bij de lokale politie ook een opleiding van 15 dagen afgewerkt (NPO, P.6). Het valt te verwachten dat er een certificaat van deze opleiding bestond. Het is dan ook onduidelijk waarom u zo weinig bewijsmateriaal van uw werk voor de lokale politie wist neer te leggen. Temeer u van uw broers een veel grotere hoeveelheid foto's en documenten wist neer te leggen.

Daarnaast legde u ook verschillende tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw werk voor de lokale politie. Zo had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk aangegeven dat u student was, en dat u zich in Afghanistan "aan het voorbereiden op de universiteit was" (vragen 11 en 12, verklaring DVZ, zie administratief dossier). In het 2de deel van uw interview op de DVZ had u gezegd dat u "lokaal politielid" was. Gevraagd waarom u dat niet eerder had gezegd verklaarde u dat het een misverstand betrof, en dat u dacht dat er gevraagd werd "naar een normale job, niet naar een specifieke job" (vraag 5, vragenlijst CGVS, zie administratief dossier). Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Aangezien u 4 broers had die ook voor de Afghaanse strijdkrachten werkten, is het allesbehalve aannemelijk dat een functie bij de lokale politie in uw hoofde geen "normale job" zou zijn.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan dat u na de middelbare school "een jaar om mezelf voor te bereiden om naar de universiteit te gaan" had, maar dat u dan "door mijn broers niet toegelaten om in de universiteit te studeren" werd (NPO, P.8). Zij hadden u verboden om naar de universiteit te gaan, louter omdat u dan onderweg van huis naar de universiteit langs de plaats Chamtalay moest gaan, en "dat was een gevaarlijke plaats. Mijn broers waren bang dat de taliban me daar zouden te pakken kunnen krijgen" (NPO, P.8). Het is merkwaardig dat u zich na uw afstuderen in het Afghaanse jaar 1396 een jaar voorbereidde om aan de universiteit te beginnen, om dan pas te horen van uw broers dat u niet aan de universiteit mocht beginnen. U vermeldde daarbij dat uw broers u dat niet toelieten "omdat zij werkten voor het Afghaanse leger" en dat "als de taliban me vond, dan zouden ze vragen dat mijn broers zich overgaven" (NPO, P.9). Deze redenering is echter bijzonder bevreemdend, aangezien u ook had verklaard dat de taliban pas te weten kwamen dat uw broers voor de Afghaanse strijdkrachten werkten ten gevolge van uw werk voor de lokale politie (NPO, P.12). Aangezien u pas voor de lokale politie begon te werken nadat uw broers u hadden verboden naar de universiteit te gaan, is dit een duidelijke tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van deze verklaringen danig ondermijnt. Er kan aan de hand van uw gebrekkige documenten en allesbehalve overtuigende verklaringen met betrekking tot uw job dan ook niet worden aangenomen dat u effectief werkzaam was voor de Afghaanse lokale politie, en dat er op basis daarvan een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan bestaat in uw hoofde.

Verder legde u verschillende tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan. Op 7 december 2021 gaf u bij de DVZ aan dat u vertrok uit Afghanistan "na de dood van mijn broer Sh. ", omdat u en uw broers toen waren "bang geworden dat de taliban ons allemaal zouden targeten". U verduidelikte vervolgens dat Sh. overleed op 26/02/1398 volgens de Afghaanse kalender, hetgeen overeenkomt met 16 mei 2019 volgens de gregoriaanse kalender (vraag 5, vragenlijst CGVS, zie administratief dossier). Echter vertrok u volgens uw verklaringen pas meer dan 2 jaar later, op 15/03/1400 volgens de Afghaanse kalender, hetgeen overeenkomt met 2 juni 2021 volgens de gregoriaanse kalender (NPO, P.5). Omwille van deze grote chronologische discrepantie tussen de dood van Sh. en uw vertrek uit Afghanistan kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou de moord op uw broer de directe aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan betreffen.

Overigens haalde u de dood van Sh. meermaals aan als een belangrijke factor in uw vertrek uit Afghanistan. Verschillende van uw verklaringen over de moord op Sh. bleken echter allesbehalve geloofwaardig. Zo zei u dat Sh. werd gedood door de taliban toen hij met zijn neef B. "naar de markt voor inkopen" ging: "De taliban

had hen tegengehouden. Ze hadden hun badges mee, en de taliban had die gevonden" (NPO, P.12). Aanvankelijk had u verklaard dat Sh. informant was voor de NDS (NPO, P.5). Er werd u voorgelegd dat het opvallend was dat uw broer als informant voor de NDS zijn badge meenam om inkopen te gaan doen op de markt, zeker in de context van de voorzichtigheid die uw broer aan de dag legde en de dreigbrieven die u en uw broers hadden ontvangen in het jaar voor dit noodlottige marktbezoek (NPO, P.9). U verklaarde dat uw broer altijd zijn kaart op zak had, maar dat hij die dag niet wist "dat hij gevolgd werd, en dat ze zijn kaart zouden vinden" (NPO, P.14). Toen u werd gevraagd te verduidelijken waarom uw broer als informant altijd zijn badge op zak moest hebben, zei u "dat hij een geheim agent was voor de NDS" (NPO, P.14). Deze plots functiewissel van informant naar geheim agent is opvallend, temeer u voorheen ook uitdrukkelijk had aangegeven dat Sh. "vrijwilliger voor de NDS" was (NPO, P.4). Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom Sh. in een vijandige context met zijn badge van de NDS naar de markt ging om inkopen te doen.

Nog met betrekking tot de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan had u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uiteenlopende verklaringen afgelegd. Zo had u aanvankelijk aangegeven dat u na de dood van uw broer Sh. nog in Afghanistan bleef, want "op ons werk voelden we ons beschermd" (NPO, P.12), en dat de machtsovername door de taliban de directe aanleiding was voor uw vlucht uit uw land van herkomst: "Toen de regering viel beslisten we allemaal om het land te verlaten" (NPO, P.12). Deze uitspraak is in directe tegenstrijd met uw vertrekdatum, die u zeer specifiek op 2 juni 2021 situeerde (zie supra). Deze tegenstrijdigheid is een volgende aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er werd u voorgelegd dat u lang na de dood van Sh. , maar ook maanden voor de machtsovername vertrok. Nadat u vervolgens gevraagd werd wat dan wel de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan was, verklaarde u uiteindelijk dat "Afghanistan met de dag slechter was" (NPO, P.15). U legde uit dat er elke dag "zoveel doden" waren, en dat u voelde "dat het slechter ging met Afghanistan, en dat de taliban aan macht won" (NPO, P.15).

Echter kunnen er ook vragen gesteld worden bij deze verklaringen over de aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan. U gaf immers aan dat u uw vertrek uit Afghanistan begon voor te bereiden toen uw oudste broer Z. het land had verlaten, zo'n "1,5 maand voor" u uiteindelijk samen met uw broers het land verliet (NPO, P.16): "Het was toen dat we met elkaar begonnen praten, dat het niet meer veilig was voor ons en dat we ook moesten vertrekken" (NPO, P.18). U begon dus in de 2de helft van april 2021 uw vertrek uit Afghanistan te bespreken en voorbereiden met uw broers. Het dient te worden opgemerkt dat het offensief van de taliban pas echt begon in mei 2021, en in april 2021 dus nog geenszins sprake was van een volledige machtsovername van Afghanistan door de taliban (informatie offensief taliban 2021, blauwe map, zie administratief dossier). Het is dan ook opvallend dat u, die er heel bewust voor had gekozen om, net als uw broers, te dienen voor de Afghaanse overheid (NPO, P.9), voorbereidingen begon te treffen om Afghanistan te verlaten nog voor het offensief van de taliban goed en wel begonnen was, omdat "het niet veilig meer voor ons [was] om daar te blijven" (NPO, P.15). Bovendien is het niet duidelijk waarom u zich in april 2021 plots niet meer veilig voelde, terwijl u na de dood van Sh. wel op uw werk in Afghanistan bleef "omdat we ons daar veiliger voelden" (NPO, P.15). Deze vele onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen omtrent de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

Nog een opvallend element met betrekking tot uw vertrek betrof de situatie van uw broer Se. . Die zou als medewerker van de Amerikanen reeds in december 2012 een visum voor verblijf in Amerika hebben aangevraagd, als Chief of Mission. U legde daartoe verschillende documenten neer (visuminformatie Sa. , groene map, zie administratief dossier). U had daarover ook verklaringen afgelegd, als zou Se. "voor dit proces gesolliciteerd" hebben, maar dat hij "lang om een antwoord" moest wachten omdat de situatie "elke dag erger" werd hij "niet langer wachten" kon (NPO, P.16). In de wetenschap dat dit proces reeds eind 2012 werd opgestart is het echter volstrekt ongeloofwaardig dat hij in het voorjaar van 2021 nog steeds geen antwoord zou hebben. De wachttijden voor een antwoord op zo'n aanvraag zouden immers 8 weken bedragen (informatie aanvraag COM, blauwe map, zie administratief dossier). Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook allesbehalve aannemelijk, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

Het is voorts bijzonder merkwaardig dat u geen contact meer hebt met uw broers. U was immers samen vertrokken na wekenlang overleg en voorbereiding (zie supra), maar u verklaarde dat u "hun contactnummer niet hebt gevonden", waardoor u geen contact kon opnemen (NPO, P.15). Dat u elkaar daarom niet kan contacteren is bevreemdend, temeer uw broers het duidelijk gewend waren om bijzonder voorzichtig te zijn. Zo hadden zij u verboden om naar de universiteit te gaan, louter omdat u dan onderweg van huis naar de universiteit langs de plaats Chamtalay moest gaan (zie supra). Bovendien hadden jullie in de voorbereiding op jullie vertrek elkaar duidelijk gezegd dat "we wilden samenblijven, altijd" (NPO, P.16). Overigens bent u nog in contact met uw moeder (NPO, P.11). Het is merkwaardig dat u ook via haar geen enkel nieuws van uw oudere broers zou hebben. Ten slotte had u in Afghanistan een facebookaccount gemaakt, maar blijkbaar had u er niet aan gedacht om dat te gebruiken mocht u uw broers onderweg uit het oog verliezen (NPO,

P.11). Het is in deze context volstrekt ongeloofwaardig dat u en uw broers niets hadden voorzien om elkaar te contacteren in geval dat u elkaar kwijtgeraakte.

U verklaarde dit gebrek aan voorbereiding door te zeggen dat jullie niet dachten “dat we gescheiden zouden raken” (NPO, P.15). Toen u werd voorgelegd dat dit tegenstrijdig is met de voorzichtigheid die uw broers vroeger aan de dag hadden gelegd, verklaarde u dat jullie “al zo erg door de situatie in Afghanistan geraakt” waren “dat we niet zoveel aandacht besteedden aan het feit dat we van elkaar gescheiden konden geraken. Dat was iets dat we ons gewoon niet konden voorstellen” (NPO, P.16). Het is wederom volstrekt ongeloofwaardig dat u uw vertrek wekenlang bespreekt en voorbereidt, samen met uw broers die in het verleden bijzondere voorzichtigheid voor de dag legden, maar dat jullie zich niet konden inbeelden gescheiden te worden van elkaar. Deze volstrekt onaannemelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook danig.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer werd gedood nadat u en uw broers bedreigd werden door de taliban.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Er werden al ongeloofwaardige elementen met betrekking tot de moord op uw broer vastgesteld (zie supra). Ook de bedreigingen aan het adres van u en uw broers zijn weinig overtuigend. Immers legde u 3 onleesbare dreigbrieven neer, en legde u omtrent deze bedreigingen tevens enkele tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u aanvankelijk aan dat de taliban “wisten dat mijn broers voor het Afghaanse leger werkten” toen u zich in het Afghaanse 1396 op de universiteit voorbereidde (NPO, P.9). Even later verklaarde u uitdrukkelijk iets geheel anders: “Ze wisten niet van mijn broers die werkten voor het leger, totdat ik voor de lokale politie begon te werken. Het was met mijn werk dat hun jobs ook ontdekt werden” (NPO, P.12). Aangezien de taliban pas bedreigingen begonnen te uiten aan uw adres nadat zij te weten waren gekomen dat u en uw broers voor de Afghaanse strijdkrachten werkten, ondermijnen deze verklaringen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent die bedreigingen opnieuw in ernstige mate.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de dood van uw broer, en de vlucht van uw andere broers, toont u de problematische situatie waarin uw familieleden zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Hoewel u dergelijke zaken aanhaalde, bleken deze ongeloofwaardig (zie supra). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Aldus dient te worden benadrukt dat ook als u zou beschouwd worden als een familielid van één of meerdere leden van de Afghaanse strijdkrachten, er ook op basis daarvan niet noodzakelijkerwijze een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan zou bestaan in uw hoofde. Uit uw verschillende ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de vermeende vervolging en vlucht uit Afghanistan van uw broers kan worden geconcludeerd dat u niet toebehoort tot de groep familieleden van personen die tot de ANSF behoorden die te maken krijgen met vervolging.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara heeft slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Uw werkdocumenten, dreigbrieven en de vele documenten en foto's van uw broers werden reeds summier besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze documenten kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021,

waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Daarbij kan nog worden opgemerkt dat de documenten van uw broers allemaal reeds van jaren geleden dateren. Het meest recente werkdocument van uw broers dat u neerlegde betreft de werkbadge van Ismatullah, die in 2014 verviel. De overige documenten zijn van januari 2013 en daarvoor. Daarbij kan ook worden opgemerkt dat hoewel u een veelheid aan foto's wist neer te leggen van uw broers op hun respectievelijke jobs, u daarentegen geen enkele foto van uzelf hebt waarop u samen met één of meerdere van uw broers staat, of waar uw broers samen op staan. Deze vaststellingen sterken het CGVS in de overtuiging dat er geen actuele vrees voor vervolging bestaat in uw hoofde op basis van het werk van uw broers.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khogyani, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 31 januari 2024 heeft verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarmee hij de volgende stukken neerlegt:

*“-Certificaat opleiding van de heer K.
-Kaart opstandeling van de heer K.
-Wapenskaart van de heer K.
-foto van de heer K.”*

Er wordt verder vermeld dat verzoeker de originelen van de documenten in zijn bezit heeft.

2.2. Op 1 februari 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig de voormelde bepaling, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

*- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.*

2.3. Op 7 februari 2024 heeft de verzoeker, overeenkomstig dezelfde bepaling, een aanvullende nota overgemaakt de aan de Raad waarmee hij het volgende stuk neerlegt:

“- Het evaluatierapport van de heer K., waaruit blijkt dat hij zeer goed Frans spreekt en zeer goed geïntegreerd is”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefde die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

3.3. Voorafgaande opmerking

Verzoeker haalt doorheen zijn verzoekschrift aan dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omwille van zijn werk voor de lokale politie enerzijds en omwille van het werk van zijn oudere broers voor de Afghaanse strijdkrachten en Amerikaanse inlichtingendiensten, waardoor zijn broer Sh. en neef B. reeds werden vermoord, anderzijds.

Wat betreft zijn werk bij de lokale politie heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoeker dit niet op overtuigende wijze kon aantonen omdat hij er om ongeloofwaardige en onduidelijke redenen weinig bewijsmateriaal van kon voorleggen en hij er verschillende tegenstrijdige verklaringen over aflegde.

Verzoeker verklaarde dat hij verschillende foto's en video's van zichzelf op zijn werk had maar dat hij deze niet kon neerleggen omdat ze op zijn telefoon stonden die hij in Turkije in het water had gegooid omdat enkele jongens hem hadden verteld dat de politie iedereen met een telefoon zou aanhouden op verdenking van mensensmokkel. De verwerende partij oordeelde dat het niet aannemelijk is dat verzoeker enerzijds jarenlang als politieagent diende in een gevaarlijke regio en op levensgevaar zijn land had verlaten, maar

anderzijds zich door enkele jongens het voorgaande liet wijsmaken en daardoor zijn telefoon weggooide, temeer nu er duidelijk belangrijke foto's en video's op zijn telefoon stonden en zijn telefoon zijn enige manier was om contact met het thuisfront te onderhouden.

Verzoeker brengt daartegenin dat het niet onmogelijk is dat hij daadwerkelijk bang was voor de mogelijke gevolgen van het hebben van de foto's en video's op zijn telefoon, aangezien Turkije tenslotte niet zijn thuisland is en de politie daar niet hetzelfde tewerk gaat als in Afghanistan.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij bang was omwille van de inhoud op zijn telefoon. Dit strookt niet met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij schetste dat het gevaar zat in het louter hebben van een telefoon:

"Ik gooide de telefoon niet gewoon in het water enkel omwille van die video's en foto's in de telefoon. De Turkse politie zou me niet als smokkelaar zien nadat ze video's en foto's zagen in het leger. Ze zouden me niet op basis daarvan beoordelen. Maar die jongens zeiden me gewoon die telefoon weg te smijten, omdat als de politie gewoon mij met de telefoon aantrof ze al zouden denken dat ik een smokkelaar was. Omdat niemand een telefoon had. De smokkelaar zou een kaart gebruiken op de telefoon om ons naar een bepaald punt te krijgen. Dat was de reden volgens die jongens dat als de politie mij zou vatten met een telefoon, ze me als een smokkelaar zouden zien. Daarom moest ik die weggooien, omdat ik schrik werd aangejaagd door deze jongens." (NPO, p 13)

Verzoekers argument brengt dus geen soelaas.

Met zijn betoog dat hij door zijn vlucht in een voortdurende stress leefde en vreesde voor zijn veiligheid, waardoor hij wou vermijden dat de Turkse politie hem als een smokkelaar zou beschouwen en misschien impulsief handelde, kan hij voorgaande onaannemelijkheden niet vergoelijken. Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat verzoeker zomaar zijn telefoon zou weggooien zonder de belangrijke foto's of video's die erop stonden, en die zijn vrees voor vervolging konden ondersteunen, ergens anders op te slaan, temeer nu hij zijn vlucht heeft gepland (vragenlijst CGVS, vraag 5)

De Raad volgt de verwerende partij waar zij stelt dat verzoeker niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij een telefoon met video's en foto's die van belang waren ter ondersteuning van zijn asielrelaas in zijn bezit had en vervolgens in het water heeft gegooid zonder meer.

In de bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat verzoeker enkel een kopie voorlegde van zijn werkbade en zijn wapenkaart, en daarbij verklaarde dat dat alles was wat hij had voor de lokale politie, terwijl hij nochtans zelf ook had gesteld dat er een formulier was bij de aanmeldingsprocedure enerzijds, en dat er redelijkerwijze kon worden verwacht dat er een certificaat van de opleiding die hij had gevolgd zou bestaan anderzijds. De verwerende partij concludeert dat het onduidelijk is waarom verzoeker zo weinig bewijsmateriaal van zijn werk voor de lokale politie heeft, temeer nu zijn broers een veel grotere hoeveelheid foto's en documenten konden neerleggen.

Verzoeker betoogt hierover het volgende:

"Beginnende houdt het CGVS helemaal geen rekening met de traumatische ervaringen die de verzoeker is ondergaan, die zijn mentale en emotionele toestand aanzienlijk hebben beïnvloed. In zo een situatie is het moeilijk om specifieke documenten te verzamelen en te bewaren, vooral als men bezig is met overleven en vluchten. Bovendien blijft het een gevaar op zulke documentatie op zak te hebben. Als voormalig politieagent in een gevaarlijke regio, zou het hebben van dergelijke documenten zijn veiligheid en die van zijn familie in gevaar kunnen brengen, vooral als de taliban of andere vijandige groeperingen ze in handen zouden krijgen. Hiernaast moet het CGVS ook rekening houden met het feit dat de verzoeker niet onmiddellijk toegang had tot alle documenten en bewijsstukken die zijn dienst bij de lokale politie zouden kunnen ondersteunen. Het verzamelen van bewijsmateriaal kan tijdrovend zijn, vooral in een chaotische en onstabiele situatie waarin de verzoeker zich bevond tijdens zijn vlucht. Tot slot is het feit dat de verzoeker minder bewijs heeft overlegd dan zijn broers betekent niet noodzakelijk dat zijn verhaal onwaar is. Elk individu kan verschillende ervaringen hebben gehad en mogelijk verschillende redenen hebben gehad om specifieke documenten te bewaren of achter te laten. De verzoeker wist elke vraag omtrent zijn functie bij de lokale politie te beantwoorden, en dit ook nog eens uitgebreid. Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het subjectief is."

De Raad is van oordeel dat het motief over de hoeveelheid documenten die de broers van verzoeker konden voorleggen overtuigend is, zodat niet moet worden ingegaan op zijn argumentatie desbetreffend.

Waar verzoeker stelt dat hij elke vraag omtrent zijn functie bij de lokale politie uitgebreid kon beantwoorden, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing tegenstrijdigheden worden vastgesteld, met name aangaande zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over zijn job en aangaande het moment waarop de taliban te weten kwamen dat zijn broers voor het Afghaanse leger werkten. De verwerende partij heeft er ook terecht op gewezen dat het merkwaardig is dat verzoeker zich na zijn afstuderen in het Afghaanse jaar 1396 een jaar voorbereidde om aan de universiteit te beginnen, om dan pas te horen van zijn broers dat hij niet aan de universiteit mocht beginnen. De Raad stelt vast dat deze elementen steun vinden in het administratief dossier en treedt deze ook bij. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de toelichting die hij reeds in zijn gehoor gaf voor de tegenstrijdigheden, stelt de Raad vast dat de verwerende partij pertinent heeft geoordeeld dat deze uitleg weinig overtuigend is. Waar verzoeker in het algemeen stelt dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis de inconsistenties in zijn verhaal niet noodzakelijk een teken zijn van ongeloofwaardigheid. Hij wijst ook verschillende keren op de invloed van trauma, namelijk de dood van zijn broer, en stress op de consistentie van zijn verklaringen en herinneringen. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden kunnen niet worden vergoelikt door een verwijzing naar stress en trauma, temeer nu uit het verloop van het onderhoud niet blijkt dat verzoeker geen volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen en evenmin enig medisch attest ter zake voorligt. Eenzelfde vaststelling dringt zich overigens op waar hij nu stelt dat hij leidt aan een ernstige depressie en angst.

Voor wat betreft het betoog in de mate dat het betrekking heeft op de vaststelling dat weinig bewijsmateriaal werd neergelegd, moet erop worden gewezen dat verzoeker eraan voorbijgaat dat hij bij zijn persoonlijk onderhoud het volgende had verklaard:

“U hebt veel documenten neergelegd, maar enkel deze 3 documenten hebben rechtstreeks op u betrekking. Dat is niet zo veel. Zijn er nog documenten waar u uw familie om kan vragen ? Het ding is dat dit is wat ik heb. Dit zijn alle documenten. Nadat ik de lokale politie vervoegde was het niet alsof er veel documenten aan mij zouden gegeven worden. Om in de lokale politie te zitten moest ik gewoon deze badge hebben. Dat is alles wat ik had voor de lokale politie. Daarnaast had ik niets. Ik had video's van mezelf en andere dingen in de telefoon. Ik vertelde u eerder dat ik uit schrik voor mezelf die telefoon in het water moest werpen.” (NPO, p 13)

Waar verzoeker het in zijn verzoekschrift over een andere boeg gooit door te stellen dat hij, omwille van de omstandigheden waarin hij zich bevond tijdens zijn vlucht, niet in staat was geweest om meer bewijsmateriaal te verzamelen, valt dit op geen enkele wijze te rijmen met hetgeen hij bij de verwerende partij had verklaard. Dit betoog kan dan ook niet worden volgehouden zonder een bijkomende tegenstrijdigheid aan het licht te brengen.

Eén en ander moet ook worden betrokken op de nieuwe stukken die hij met zijn aanvullende nota toevoegt. Verzoeker legt een certificaat van opleiding voor, en toont het origineel ter zitting. Niet alleen is het niet geloofwaardig dat dit stuk thans wordt voorgelegd terwijl verzoeker had verklaard geen andere stukken meer te hebben met betrekking tot zijn werk bij de lokale politie, bovendien stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat het een anomalie vertoont in die zin dat er nog zwarte tekst gedrukt staat bovenop de blauwe stempel. De Raad verwijst ter zake dan ook naar de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021) waaruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Deze vaststelling geldt evenzeer voor wat betreft de badge en wapenkaart die in kopie werden voorgelegd bij de verwerende partij en waarvan de originelen ter zitting werden getoond.

Gelet op voorgaande vaststellingen zijn noch de verklaringen van verzoeker, noch de documenten die door hem worden neergelegd van aard om te doen aannemen dat hij daadwerkelijk werkzaam was voor de Afghaanse lokale politie en dat hij om die reden de taliban zou moeten vrezen. De foto die hij nog bij zijn aanvullende nota voegt, doet daar niet anders over denken, nu inscenering niet kan worden uitgesloten.

Verder heeft de verwerende partij met betrekking tot het werk van verzoekers broers geoordeeld dat verzoeker verschillende ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot hun vermeende vervolging en vlucht uit Afghanistan heeft afgelegd, waardoor kan worden geconcludeerd dat hij niet toebehoort tot de groep familieleden van personen die tot de ANSF behoorden die te maken krijgen met vervolging. Zij heeft onder meer vastgesteld dat:

- verzoeker uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over de rechtstreekse aanleiding van hun vlucht uit Afghanistan;
- waar verzoeker de dood van zijn broer en de machtsovername aanhaalde als aanleiding van hun vlucht, het opmerkelijk is en tegenstrijdig dat verzoeker lang na de dood van Sh. en maanden voor de machtsovername vertrok;
- waar verzoeker uiteindelijk wijst op de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan als aanleiding van hun vlucht, het opvallend is dat hij, die er heel bewust voor had gekozen om, net als zijn broers, te dienen voor de Afghaanse overheid, in april 2021 voorbereidingen begon te treffen om Afghanistan te verlaten nog voor het offensief van de taliban goed en wel begonnen was, omdat "het niet veilig meer voor ons [was] om daar te blijven", terwijl het offensief van de taliban pas begon in mei 2021;
- het niet duidelijk is waarom verzoeker zich in april 2021 plots niet meer veilig voelde, terwijl hij na de dood van zijn broer Sh. wel op zijn werk in Afghanistan bleef "omdat we ons daar veiliger voelden" ;
- aangaande de dood van verzoekers broer Sh., het volstrekt onduidelijk is waarom Sh. in een vijandige context met zijn badge van de NDS naar de markt ging om inkopen te doen, zeker in de context van de voorzichtigheid die zijn broer aan de dag legde en de dreigbrieven die verzoeker en zijn broers hadden ontvangen in het voorgaande jaar;
- verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over de functie van zijn broer Sh.
- het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekers broer Se. reeds eind 2012 een aanvraag zou hebben ingediend voor een visum voor verblijf in Amerika als medewerker van de Amerikanen, en hij in het voorjaar van 2021 nog steeds geen antwoord zou hebben, nu de wachttijd volgens de informatie in het administratief dossier 8 weken zou bedragen;
- het bijzonder merkwaardig is dat verzoeker geen contact meer heeft met zijn oudere broers, hoewel zij samen vertrokken waren na wekenlang overleg en voorbereiding waarbij zij hadden gezworen om samen te blijven en dat de uitleg die hij daarvoor verschaftte , met name dat zij zich niet konden inbeelden gescheiden te worden van elkaar en daarom niets hadden voorzien om elkaar te contacteren in geval dat zij elkaar kwijtgeraakte- niet aannemelijk is;
- de reeds hoger aangehaalde tegenstrijdigheid over het moment waarop de taliban te weten kwamen dat verzoeker en zijn broers voor de Afghaanse strijdkrachten werkten, de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de bedreigingen aan het adres van zijn broers ondermijnt, aangezien de taliban pas bedreigingen begonnen te uiten aan verzoekers adres na dit moment;
- de documenten van zijn broers allemaal reeds van jaren geleden dateren;
- hoewel verzoeker een veelheid aan foto's wist neer te leggen van zijn broers op hun respectievelijke jobs, hij daarentegen geen enkele foto van hemzelf heeft waarop hij samen met één of meerdere van zijn broers staat, of waar zijn broers samen op staan;
- dat de voorgelegde dreigbrieven onleesbaar zijn.

Deze motieven komen pertinent voor omdat ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas en vinden steun in het administratief dossier, zodat het aan verzoeker toekomt om ze in een ander daglicht te stellen.

In verband met de directe aanleiding van zijn vlucht betoogt verzoeker dat hij zijn vluchtrekenen kan hebben aangepast naarmate de veiligheidssituatie in Afghanistan veranderde en dat het feit dat de taliban actiever en machtiger werd hem en zijn broers mogelijk heeft beïnvloed. Hij stelt dat hij zich in de 2e helft van april 2021 toenemend onveilig kan hebben gevoeld in Afghanistan, omdat hij mogelijk berichten over het offensief van de taliban en de verslechterende situatie in het land had gehoord. Hoewel het offensief van de taliban pas echt begon in mei 2021, kan de toenemende dreiging en onrust in de regio een rol hebben gespeeld bij zijn beslissing om te vertrekken, zo gaat hij verder. Het is dus zeer subjectief van de verwerende partij om zich zo uit te spreken over het 'onveilig voelen' van de verzoeker zonder in zijn plaats te zijn. Hij wijst er verder op dat hij tijdens zijn dagelijkse leven in Afghanistan meerdere kleine situaties kan hebben meegemaakt die hem ongerust maakten over zijn veiligheid en die van zijn familie, maar dat deze situaties niet allemaal kunnen zijn besproken in het interview. Verder betoogt hij dat het vertrek van zijn oudste broer Z. een belangrijke factor kan zijn geweest die de verzoeker en zijn andere broers aanspoorde om na te denken over hun eigen veiligheid en de mogelijkheid van vertrek. Het kan zijn dat de opstapeling van verschillende gebeurtenissen, dreigingen en onzekerheden in de tijd heeft geleid tot een toenemend gevoel van onveiligheid en angst, wat uiteindelijk heeft bijgedragen aan het besluit om te vluchten. Hij wijst er daarnaast op dat zijn verklaringen mogelijk zijn beïnvloed door zijn minderjarigheid en gebrek aan diepgaand begrip van de politieke situatie in Afghanistan. Verder wijst hij erop dat verzoeker uit een cultuur komt waarin het bespreken van gevoelige kwesties en politieke veranderingen moeilijk kan zijn en dat hij zich mogelijk ongemakkelijk kan hebben gevoeld om bepaalde details te delen of ervoor kan hebben gekozen om bepaalde aspecten van zijn verhaal te veranderen om veiligheidsredenen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij aanvankelijk bij de DVZ had verklaard dat hij uit Afghanistan vertrok na de dood van zijn broer Sh.. Bij nazicht van deze verklaring in het administratief dossier stelt de Raad vast dat in datzelfde document verzoeker enerzijds verklaarde dat na de moord op zijn broer door de taliban hij en zijn broers bang waren dat ze allemaal doelwit zouden worden van de taliban en

besloten Afghanistan te ontvluchten. Anderzijds verklaarde hij dan weer dat, toen zijn broer vermoord was, zij dachten dat de taliban hen genoeg had gestraft en hen wel met rust zou laten (vragenlijst, vraag 5). Deze verklaringen alleen al vallen niet met elkaar te verzoenen. Het feit dat verzoeker thans, in het licht van de evenmin betwiste vaststelling dat de broers hun vertrek zouden zijn beginnen te plannen in april 2021 terwijl het offensief van de taliban pas begon in mei 2021, stelt dat het gevoel van onveiligheid kon zijn toegenomen in de loop der tijd, brengt geen soelaas. Verzoeker beperkt zich tot verschillende hypothetische beweringen ("het kan zijn dat...") maar biedt met deze vergoelijkungen geen antwoord op de pertinente motieven van de verwerende partij.

Waar verzoeker verschillende keren verwijst naar zijn minderjarigheid die invloed had op zijn beslissingen, gedragingen en verklaringen en dit linkt aan een beperkt begrip van de complexiteit van politieke en veiligheidskwesties, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaarde geboren te zijn in 1998 (NPO, p. 3), waardoor hij niet meer minderjarig was op het moment dat zijn broer en neef werden gedood in 2019 en op het moment van zijn vlucht in 2021. Zijn betoog dienaangaande is aldus niet dienstig. Overigens valt niet in te zien hoe de beoordeling van verzoekers verklaringen die betrekking hebben op zijn persoonlijk wedervaren en de concrete gebeurtenissen die verzoeker en zijn broers ertoe zouden hebben genoopt het land te verlaten, zou kunnen worden beïnvloed.

Verzoeker volhardt verder in wezen in de uiteengezette vluchtmotieven maar toont daarmee nog niet aan dat de pertinente beoordeling door de verwerende partij van zijn verklaringen en het gevolg daarvan voor de geloofwaardigheid van het relaas niet kan blijven staan. In zoverre verzoeker nog hekelde dat de verwerende partij subjectieve argumentaties hanteert, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid, noch enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In verband met het ontbreken van contact met zijn oudere broers, betoogt verzoeker dat zijn emoties zijn vermogen om rationele beslissingen te nemen en contact te onderhouden met zijn broers kunnen hebben beïnvloed, dat zich onverwachte omstandigheden kunnen voordoen, zoals het gescheiden raken tijdens de reis, dat het in chaotische omstandigheden moeilijk kan zijn om contactnummers uit te wisselen of sociale media te gebruiken, vooral nu verzoeker bezig was met overleven en zichzelf veilig te houden, dat vluchtelingen tijdens het vluchten ook vaak beperkte middelen en toegang tot technologie hebben, en dat het mogelijk is dat hij geen toegang had tot een telefoon, internet of sociale media om contact te houden met zijn broers. Daarnaast verwijst verzoeker naar de piste dat hij ervoor heeft gekozen om geen contact op te nemen met zijn broers om hun veiligheid niet in gevaar te brengen. Als hij bijvoorbeeld het vermoeden had dat ze mogelijk werden gevolgd, zou hij kunnen hebben besloten om afstand te bewaren om hen te beschermen, aldus verzoeker. Hij betoogt ook nog dat het bekend is dat mensen die traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt moeite kunnen hebben met het herinneren en coherent vertellen van gebeurtenissen, en dat het kan zijn dat hij moeite heeft om specifieke details te herinneren over het contact met zijn broers of over de vraag of ze überhaupt iets hadden besproken voor het geval ze elkaar zouden kwijtgeraken onderweg.

Met zijn betoog kan verzoeker de motieven niet aan het wankelen brengen, in tegendeel. De vaststelling blijft overeind dat verzoeker zijn vlucht wekenlang met zijn broers heeft voorbereid en dat zij daarbij zouden hebben afgesproken altijd samen te blijven, dat zij in het verleden reeds zeer voorzichtig waren, zodat het inderdaad volstrekt onaannemelijk is dat ze geen manier hebben bedacht om elkaar te contacteren als ze onderweg van elkaar gescheiden zouden raken. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de chaotische omstandigheden van een plotse vlucht of tijdens het vluchten. Waar hij wijst op het gebrek aan toegang tot een telefoon en sociale media onderweg, verklaart dit nog niet waarom verzoeker, die meer dan twee jaar in België verblijft en ondertussen wel contact heeft met zijn moeder, thans nog steeds geen contact zou kunnen hebben met zijn broers. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij minstens tot in Turkije wel degelijk over een telefoon beschikte (NPO, p. 10). Het argument dat hij hen bewust niet zou contacteren voor hun veiligheid omdat ze misschien gevolgd worden, houdt evenmin steek, aangezien zij allen vreesden voor de taliban en zij samen met verzoeker gevlucht zijn uit Afghanistan.

Verder moet worden herhaald dat de vastgestelde ongeloofwaardigheden en onaannemelijkheden niet kunnen worden vergoelijkt door een verwijzing naar stress en trauma of depressie en angst, nu uit het verloop van het onderhoud niet blijkt dat verzoeker geen volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen en evenmin enig medisch attest ter zake voorligt. Een verwijzing naar zijn minderjarigheid gaat, om de reeds vermelde redenen, evenmin op.

De Raad is van oordeel dat de motieven die hiervoor pertinent werden bevonden onverminderd overeind blijven, temeer nu verzoeker een aantal van hen volstrekt ongemoeid laat. Samen gelezen volstaan ze om te komen tot de conclusie dat verzoeker zijn asielaas niet geloofwaardig heeft gemaakt. Het voordeel van de twijfel kan, gelet op het voorgaande, niet worden verleend. Er is niet voldaan aan artikel 48/6, §4 van de

Vreemdelingenwet. Daar waar verzoeker nog aanvoert dat hij tot een risicogroep behoort en hierbij verwijst naar een nota van Nansen aangaande Afghanistan waarin de risicogroepen worden opgesomd waarvan gewag wordt gemaakt in de EUAA Country Guidance van april 2023, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met risicoprofielen maar dat omstandig wordt gemotiveerd waarom de verklaringen van verzoeker over zijn vrees voor vervolging omwille van zijn werkzaamheden of die van zijn broers niet geloofwaardig zijn.

In het verzoekschrift wordt verder ook gewezen op het risico dat verzoeker loopt op grond van (gepercipieerde) verwestering.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst; en dat verzoeker zelf geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Uit de objectieve landeninformatie die werd aangeleverd door de beide partijen en die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd geactualiseerd blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen actuele informatie bij die zou nopen daar anders over te denken.

Wel kunnen de volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Door verder louter te verwijzen naar zijn verblijf in België sedert augustus 2021 en te stellen dat hij zich anders is beginnen te gedragen en te kleden en hij ook naar Westerse muziek luistert, toont verzoeker, die moslim is, de hulp inroept van een tolk Pashtou en verder heeft verklaard dat hij nog contact heeft met zijn moeder en jongere broers die nog steeds in hetzelfde dorp wonen in Afghanistan (NPO, p 11) niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden en evenmin dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd. Een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om daar anders over te doen denken.

Met het bijbrengen van een evaluatierapport waaruit blijkt dat verzoeker zeer goed Frans spreekt, toont hij evenmin aan dat hij tijdens zijn verblijf in België een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in hetzelfde dorp in de provincie Nangarhar (NPO, p 3-4) alwaar zijn moeder en jongere broers nog wonen, dat -gelet op zijn leeftijd- hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide vooraleer hij naar Europa reisde, en dat niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse

denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar het leven onder talibanbewind, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet. Waar verzoeker nog wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie -met wie hij, zoals gezegd, nog contact heeft- zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker toont niet aan dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Dit standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare en geactualiseerde landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat de verwerende partij verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven,

wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij.

Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking. Het blijkt overigens niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verder blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 1 februari 2024 doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan*

van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd toegevoegd nog steeds actueel. Overigens moet erop worden gewezen dat de referentieperiode in dit rapport loopt tot 30 september 2023 en verzoeker noch in zijn verzoekschrift, noch, nadat hij in kennis werd gesteld van de aanvullende nota van de verwerende partij, actuele informatie heeft bijgebracht die daar anders over doet denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Er zijn verder geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet..

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS